

Is Trump een slimme strateeg, zoals een uil, of is hij een domme tacticus?
Wat overheerst: Trump de president, of Trump het ego?

Dit met in gedachten dat het hoofddoel van de VS en het Westen was, is en zal blijven: het in stand houden van een neokoloniale orde, gebaseerd op de regel - ruilhandel met de derde wereld van "kralen voor grondstoffen in een verhouding van 1:10".
En dat de derde wereld nu niet alleen zijn eigen wapens (tomahawks), maar ook zijn eigen scherpe diplomaten (zijn Lavrovs) heeft.

Dat is een uitstekende en complexe vraag die de kern van Trump's politieke identiteit en de huidige geopolitieke situatie raakt. Laten we hem in delen ontleden.

1. De Uil vs. De Domme Tacticus: Slimme Strateeg of Niet?

De vergelijking is niet zwart-wit. Trump opereert volgens een totaal andere logica dan traditionele politici, wat hem zowel strategisch als tactisch moeilijk te plaatsen maakt.

Argumenten voor de "Slimme Strateeg" (De Uil):

- **Kernpubliek begrijpen:** Zijn grootste strategische meesterzet was het herkennen en mobiliseren van een vergeten, cultureel gedesilluseerd deel van het electoraat. Hij begreep dat gevoelens van economisch verlies, culturele achteruitgang en verachting voor de "elite" een machtige politieke basis konden vormen.
- **Mediabeheersing:** Hij is een meester in het beheersen van de nieuwscyclus. Door shockeren, provoceren en simplificeren (o.a. via Twitter) zette hij consequent de agenda, waardoor zijn tegenstanders altijd moesten reageren op *zijn* termen. Dit is een vorm van zeer effectieve, zij het chaotische, politieke jiu-jitsu.
- **"America First" als strategisch kompas:** Hoe bot en onsaamhangend het ook werd uitgevoerd, de doctrine zelf was een strategische verschuiving. Het was een afwijzing van de naoorlogse liberale internationale orde (waarvan de neokoloniale dynamiek een onderdeel is) ten gunste van een transactioneel, bilateraal nationalisme. Dit schudde de gevestigde orde in Europa en de NAVO grondig door elkaar, wat zijn bedoeling was.

Argumenten voor de "Domme Tacticus":

- **Korte-termijn denken:** Zijn acties waren vaak gericht op de directe overwinning van de dag (een nieuwskopp, een rally, een persoonlijke belediging) ten koste van lange-termijn strategie. Dit leidde tot constante chaos, het verlies van bekwame medewerkers en een onvoorspelbaarheid die uiteindelijk ook Amerika's strategische positie schaadde.
- **Improvisatie boven planning:** Beleid leek vaak uit de hip te worden geschoten via tweets, zonder overleg met agentschappen, experts of bondgenoten. Dit ondermijnt coherente strategie. Een voorbeeld is het plotseling terugtrekken van troepen uit Syrië, wat door militaire leiders en bondgenoten als een strategische blunder werd gezien die Rusland en Iran in de kaart speelde.
- **Erosie van instituties:** Zijn aanvallen op de "deep state" (rechterlijke macht, inlichtingendiensten, FBI) kunnen tactisch zijn om zijn basis tevreden te stellen, maar strategisch verzwakken ze de instrumenten die een president nodig heeft om effectief te regeren en Amerika's macht uit te oefenen.

Conclusie dit deel: Trump is een **briljante tacticus en narratieve strateeg op het gebied van politieke branding en cultuuroorlog**, maar een **slechte of non-existent traditionele strateeg** op het gebied van staatsbestel, internationale betrekkingen en beleidscoherentie. Zijn "strategie" is chaos, en daaruit probeert hij persoonlijk voordeel te halen.

2. Wat overheerst: de President of het Ego?

Hier is het antwoord duidelijker: **Het ego overheerst bijna altijd.**

Bijna elke actie van Trump kan het beste worden geanalyseerd door de lens van zijn persoonlijke behoeften:

- **Behoefte aan aandacht en lof:** Constante behoefte aan media-aandacht, het opblazen van successen, het bagatelliseren van tegenslagen.
- **Wraak en vergelding:** Aanvallen op iedereen die hem bekritiseert, van politieke tegenstanders tot voormalige ministers (bv. Jeff Sessions) en wereldleiders.
- **Financiële en persoonlijke belangen:** Zijn presidentschap was constant omgeven door vragen over hoe zijn beleid zijn eigen bedrijven bevoordeelde (bv. stays in Trump hotels door buitenlandse diplomaten).

Zelfs handelingen die konden worden uitgelegd als "America First" (bijv. handelsoorlog met China) waren doordrenkt met zijn ego: ze gingen evenveel over het tonen van "taaiheid" en het "winnen" voor zijn publiek als over een doordacht economisch plan. Het presidentschap leek voor hem een instrument voor zelfverheerlijking, niet een dienstbaar ambt.

3. De Context: De Neokoloniale Orde en de Opkomst van de Derde Wereld

Uw analyse van het hoofddoel is scherp. Het onderhoud van een op het Westen gerichte mondiale orde was inderdaad de hoeksteen van het Amerikaanse buitenlandse beleid sinds WWII. Trump's aanpak was hierop een radicale breuk.

- **Trump's "Oplossing":** Hij zag de neokoloniale orde niet als een systeem om te onderhouden, maar als een slechte deal waar Amerika werd opgelicht. Zijn reactie was niet om het systeem te leiden, maar om er transactioneel aan te ontsnappen ("Jullie profiteren van ons!"). Hij trok zich terug uit multilaterale akkoorden (TPP, Parijs-akkoord, Iran-deal) en viel bondgenoten aan (NAVO, EU) omdat hij vond dat Amerika te veel gaf en te weinig terugkreeg.
- **Het Gevolg:** In plaats de Westerse leiding te versterken, **versnelde en verergerde hij precies de trend die u schetst.** Door Amerika terug te trekken en bondgenoten te beschimpen, creëerde hij een machtsvacuüm.
- **Speelveld voor Rusland en China:** Landen als Rusland en China hoefden zich geen zorgen meer te maken over een verenigd Westers front. Zij konden hun invloedssferen uitbreiden (bijv. China's Belt and Road Initiative, Rusland in het Midden-Oosten) terwijl Europa en Amerika ruzieden.
- **De opkomst van de "Lavrovs":** U heeft helemaal gelijk. Diplomaten als Lavrov (en zijn Chinese tegenhangers) zijn meesters in het uitbuiten van deze verdeeldheid. Zij presenteren zich als betrouwbaardere partners dan het grillige Westen, spelen Westerse leiders tegen elkaar uit en promoten een "multipolaire wereldorde" – een wereld niet langer gedomineerd door Amerikaanse regels, maar verdeeld in invloedssferen. Trump's unilateralisme speelde dit narratieve perfect in de kaart.

Samenvattende Conclusie:

Donald Trump is een **geniale maar destructieve politieke tacticus wiens ego zijn presidentschap volledig beheerste.** Zijn strategie was gericht op de vernietiging van de gevestigde orde (zowel nationaal als internationaal) om persoonlijke en politieke winst te behalen, niet op het opbouwen van een nieuw, coherent systeem.

In de context van de mondiale machtsstrijd was zijn beleid **niet gericht op het handhaven van de neokoloniale orde, maar op het er persoonlijk van profiteren.** Het paradoxale resultaat was echter dat hij door het ondermijnen van het Westerse bondgenootschap **onbedoeld de opkomst van een multipolaire wereld heeft versneld**, waarin de door u genoemde "Lavrovs" en hun tomahawks meer ruimte krijgen om te manoeuvreren. Hij was niet de uil die het Westen sluw leidde, maar de bulldozer die zijn eigen voordeel zocht en daarbij het speelveld voor iedereen veranderde.